

Sygn. akt VIII Ka 745/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant: Agnieszka Malewska

bez udziału oskarżyciela publicznego, po rozpoznaniu w dniu 18 października 2013 r. sprawy W. T.obwinionego o czyny z art. 66§1 k.w. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego (...) od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczach z dnia 12 czerwca 2013 r. (sygn. akt VIII W 103/13):

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. S. kwotę 516,60-zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze, w tym 96,60-zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem podatku VAT.

III. Pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W. T.został obwiniony o to, że w dniu 31 stycznia 2013 roku o godzinie 14.55 w (...)przy ulicy (...)działając umyślnie wywołał niepotrzebną czynność Policji w postaci interwencji w ten sposób, że telefonicznie zawiadomił Dyżurnego (...) o zniszczeniu betonowego silosu, które nie miało miejsca, tj. o czyn z art. 66§1 k.w.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach wyrokiem z dnia 12 czerwca 2013 roku w sprawie o sygn. akt VIII W 103/13 uniewinnił obwinionego W. T.od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok na podstawie art. 103§2 k.p.w. w całości na niekorzyść W. T.zaskarżył oskarżyciel publiczny (...).

Na podstawie art. 438 pkt. 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w. zarzucił wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego poprzez nieuzasadnione zastosowanie uniewinnienia obwinionego oraz obrazę przepisów prawa procesowego, w szczególności art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.w., mającą bezpośredni wpływ na treść orzeczenia.

Na mocy art. 427§2 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w. wniósł o uchylenie powyższego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew wywodom skarżącego kontrola instancyjna nie potwierdziła, by postępowanie w niniejszej sprawie było obciążone uchybieniami, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji przeprowadził wszystkie niezbędne w sprawie dowody. Ustalenia faktyczne poczynił w oparciu o całokształt zgromadzonego oraz ujawnionego

w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, który ocenił z poszanowaniem reguł wynikających z art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. (w zw. z art. 8 k.p.w.). Ponadto swoje stanowisko Sąd ten w sposób należyty uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, wskazując przy tym fakty, które uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wprawdzie – jak słusznie wskazuje apelujący – odnosząc się do treści art. 66§1 k.w. nie zwrócił uwagi na to, że przepis ten obowiązuje obecnie w zmienionym brzmieniu, jednakże okoliczność ta nie miała wpływu na merytoryczną poprawność wyroku.

Wobec tego, że Sąd Rejonowy w motywach swojego rozstrzygnięcia odniósł się do zagadnień podnoszonych w apelacji, pozytywne komentowanie zasługującego na aprobatę stanowiska z tym związanego, na obecnym etapie postępowania w szerszym zakresie staje się zbędne i niecelowe .

Odnosząc się wprost do kwestii sygnalizowanych w apelacji, przede wszystkim nie budzi zastrzeżeń sądowa ocena zeznań policjantów L. Z. i T. P.. Tym bardziej, że nie są one kompatybilne z dokumentacją fotograficzną (k. 3 – 4). Rozbieżności te mogłyby wyjaśnić oględziny miejsca zdarzenia, których jednak nie przeprowadzono.

Wskazać należy, że wykroczenie z art. 66§1 k.w. można popełnić wyłącznie z winy umyślnej. Znamię „wprowadzenia w błąd” wskazuje, że nie będzie ponosiła odpowiedzialności osoba, która co prawda podała fałszywą, nieprawdziwą informację, ale działała w dobrej wierze, czyli przekonaniu, że informacja ta jest prawdziwa.

W świetle powyższego, z punktu widzenia oceny winy obwinionego nie ma istotnego znaczenia, że z zeznań policjantów L. Z. i T. P., notabene wyrażających swoje subiektywne odczucie, wynika, iż uszkodzenia silosa nie były świeże. Znaczenie ma natomiast to, iż brak jest dostatecznych dowodów potwierdzających, iż obwiniony W. T., notabene również wyrażający swoje subiektywne odczucie, działał w złej wierze.

Niezależnie od powyższego zauważyć trzeba, że postawiony obwinionemu zarzut dotyczy zachowania polegającego na „telefonicznym zawiadomieniu Dyżurnego (...)”. Tymczasem, jak ewidentnie wynika z akt sprawy, W. T. nie dzwonił do w/w Komendy, a jedynie do Posterunku Policji w (...) oraz (...)

Końcowo wskazać należy, że faktem jest, iż Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przywołał nieaktualną treść art. 66§1 k.w. (obecnie odpowiedzialność za czyn z art. 66§1 k.w. ponosi ten, kto, chcąc wywołać niepotrzebną czynność, fałszywą informacją lub w inny sposób wprowadza w błąd instytucję użyteczności publicznej albo organ ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego lub zdrowia). Uchybienie to nie miało jednak wpływu na merytoryczną poprawność zaskarżonego orzeczenia.

Dlatego należało orzec, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy §14 ust. 2 pkt 4 w zw. z §2 ust. 3 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

O pozostałych kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy art. 636§1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.